

Arrest

nr. 131 197 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 5 mei 1981.

Op 6 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 januari 2013, met kennisgeving op 12 juli 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.06.2013 werd ingediend door :

M., Y.(...) (R.R.: (...))

(...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn band met België, zijn studies in België en Zweden, zijn werkbereidheid, zijn eerdere poging tot regularisatie. Deze elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(....)”

Eveneens op 24 januari 2013, met kennisgeving op 12 juli 2013, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in het beschikkend gedeelte van haar nota vraagt de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert enig middel aan, dat luidt als volgt:

“4.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat de aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

4.3.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is als volgt opgesteld :

[Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure ;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.]

4.4.

Het artikel 9bis Vreemdelingenwet is bijgevolg een wetsbepaling die het toelaat om, om redenen van humanitaire omstandigheden een verblijfsmachtiging te vragen.

De verblijfsmachtiging mag in België worden ingediend bij de gemeente waar de vreemdeling verblijft als er buitengewone omstandigheden voor handen zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken beoordeelt de ontvankelijkheid kennelijk heel streng.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van de verzoeker onontvankelijk verklaard.

4.4.1.

Allereerst, de Raad van State heeft duidelijk gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval van overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

4.4.2.

De moeilijkheid waarmee de vreemdeling te maken heeft, is dat er geen wettelijke bepalingen zijn om te preciseren wie uiteindelijk toepassing mag maken van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Dit betekent derhalve dat de wetgever alsnog een zekere beleidsvrijheid toekende aan de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Evident zijn er aan deze beleidsvrijheid grenzen, ingegeven door algemene richtlijnen en administratieve praktijken. Ook de beginselen van behoorlijk bestuur zijn van toepassing bij de beoordeling door de administratieve overheid.

Op datum van 19/07/2009 werd een instructienota uitgewerkt door de toenmalige Staatssecretaris. Hoewel de nota vernietigd werd door de Raad van State is dit geen vrijgeleide voor de administratieve overheid.

a)

Het is zelfs zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

(Zie <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=81>)

b)

Dit impliceert derhalve dat de vreemdeling moet kunnen vertrouwen op een zekere continuïteit in het beleid.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

c)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering én het gegeven tewerkstelling te kunnen bekomen een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals omschreven in de regeringsinstructies, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

In casu heeft de verzoeker verschillende documenten van studie en tewerkstelling voorgelegd.

Tevens is er sprake van een duurzame lokale verankering.

In de bestreden beslissing wordt evenwel niet gemotiveerd waarom deze omstandigheden geen buitengewone omstandigheden uitmaken zoals nochtans aangekondigd door de Staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is zelfs erger.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt op eenvoudige wijze dat de elementen van tewerkstelling en integratie niet kunnen beoordeeld worden.

"(...)

Deze elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. "

Inderdaad, hoewel er geen enkele wettelijke bepaling is omtrent de interpretatie van de buitengewone omstandigheden motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze elementen zelfs niet beoordeeld dienen te worden.

Evident is dit geen motivatie die toelaat om te begrijpen waarom deze omstandigheden niet buitengewoon zijn.

o De Dienst Vreemdelingenzaken stelt deze elementen geheel buiten spel, die de verzoeker nochtans inriep als zijnde buitengewoon (zie het verzoekschrift in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet) en dit door te motiveren dat dit enkel in de fase ten gronde kan beoordeeld worden.

o Door deze elementen niet in de fase van ontvankelijkheid te beoordelen kan er dus zelfs geen beoordeling ten gronde zijn.

d)

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt dus af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

4.5.

De verplichting die de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoeker oplegt is dan ook onredelijk te noemen.

Meer nog, deze verplichting houdt geen steek omdat de wet niet vereist dat de verzoekende partij, teneinde de aanvraag in België te kunnen indienen, overmacht dient aan te tonen.

Inderdaad.

Zoals hoger uiteengezet dient de verzoeker enkel aan te tonen dat voor de verzoeker bijzonder moeilijk moet zijn om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (zie arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en het arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002).

In casu zou de verzoeker zelfs naar Marokko dienen te gaan om verblijfsmachtiging te bekomen in België het land waar hij zijn centrum van belangen heeft.

4.6.

De verplichting die de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoeker oplegt is dan ook onredelijk te noemen.

Meer nog, deze verplichting houdt geen steek omdat de wet niet vereist dat de verzoekende partij, teneinde de aanvraag in België te kunnen indienen, overmacht dient aan te tonen.

Inderdaad.

Zoals hoger uiteengezet dient de verzoeker enkel aan te tonen dat voor de verzoeker bijzonder moeilijk moet zijn om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (zie arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en het arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002).

In casu zou de verzoeker zelfs naar Pakistan dienen te gaan om verblijfsmachtiging te bekomen in België het land waar hij zijn centrum van belangen heeft.

4.6.

Het weze herhaald dat er wordt aangehaald dat perspectief op tewerkstelling en gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

Bovendien is bevat de bestreden beslissing geen motivatie die toelaat om te begrijpen waarom deze omstandigheden niet buitengewoon zijn.

o De Dienst Vreemdelingenzaken stelt deze elementen compleet buiten spel, die de verzoeker nochtans inriep als zijnde buitengewoon (zie het verzoekschrift in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet) en dit door te motiveren dat dit enkel in de fase ten gronde kan beoordeeld worden.

o Door deze elementen niet in de fase van ontvankelijkheid te beoordelen kan er dus zelfs geen beoordeling ten gronde zijn.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie waaronder perspectieven van tewerkstelling niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie en perspectief op tewerkstelling NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

4.7.

De bestreden beslissing van onontvankelijkheid en het bevel om het grondgebied te verlaten dewelke verknocht is met de beslissing van onontvankelijkheid, dienen vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen en voorgelegde stukken niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Verzoeker gaat met zijn kritiek dienaangaande tevens voorbij aan het feit dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn de verblijfplaats of de

plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769; R.v.St., nr. 89.048, 20 juli 2000; R.v.V., 29 november 2007, nr. 14.587; R.v.V., 28 november 2007, nr. 13.622)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij alle door verzoeker aangehaalde elementen heeft betrokken in de motivering.

De formele motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Het volstaat dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, heeft de Raad reeds het volgende geoordeeld:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De keuze die verwerende partij in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. (R.v.V., 24 januari 2012, nr. 73 815)

Verwerende partij merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. Inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. Inzake de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (zie: R.v.V. , 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te stellen dat de elementen betreffende de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België werd ingediend.

Uit wat voorafgaat, blijkt tevens dat de bestreden beslissing geenszins artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept op de "instructie" van 19 juli 2009, gaat hij kennelijk voorbij aan het feit dat de criteria van die "instructie", ingevolge de vernietiging door de Raad van State bij arresten d.d. 9 december 2009 (nr. 198.769) en d.d. 5 oktober 2011 (nr. 215.571), niet meer van toepassing zijn.

Die vernietigingsarresten hebben werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de "instructie" (R.v.V., 5 mei 2010, nr. 43 038). De instructie wordt immers geacht nooit te hebben bestaan (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682).

Verzoeker gaat bij zijn kritiek voorbij aan het feit dat het aan verwerende partij niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag niet te onderzoeken.

Loutere beleidsverklaringen zijn geen afdwingbare rechtsnormen.

Waar hij meent dat de bestreden beslissing op dit punt tevens een schending zou inhouden van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, merkt verwerende partij op dat verzoeker pas op 6 juni 2012 zijn aanvraag heeft ingediend. Hij behoorde derhalve te weten dat die "instructie" vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing is. Bovendien laat een beginsel van behoorlijk bestuur verwerende partij hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm.

Voor zoveel als nodig, verwijst verwerende partij dienaangaande naar het arrest van de Raad d.d. 18 oktober 2011 (nr. 68 682), waarin het volgende werd geoordeeld:

"Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)(R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682)

Ten overvloede, heeft de Raad reeds geoordeeld dat hij gelet op de vernietiging, niet meer vermogt te toetsen aan die "instructie". (R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82 167)

Voor zoveel als verzoeker in zijn uiteenzetting doelt op mogelijke regularisaties in het kader van bestaande arbeidsovereenkomsten, merkt werd het Koninklijke Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers niet vernietigd en kan het nog steeds worden toegepast.

Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing geenszins het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, in de mate dat de "instructie" niet werd toegepast. Verzoeker zou evenmin ernstig kunnen inhouden dat dit een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoont dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Hij toont evenmin aan dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het middel is ongegrond."

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij meldt de feitelijke grondslag: geen van de aangehaalde elementen tonen het bestaan van buitengewone omstandigheden aan. Er worden enkel elementen aangehaald die pas onderzocht moeten worden in de gegrondheidsfase. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt voor wat betreft de eerste bestreden beslissing nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij houdt, na een theoretische uiteenzetting waarin zij beaamt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen, voor dat op datum van 19 juli 2009 een instructie werd uitgewerkt, vernietigd door de Raad van State waarvan door het beleid werd gesteld dat men deze instructie zou blijven uitvoeren tot dat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dit impliceert dat een vreemdeling mocht vertrouwen dat een beslissing wordt genomen met de achterliggende filosofie van de instructiecriteria in het hoofd. Als personen zich aanmelden met humanitaire redenen of zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, moet volgens de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden worden aangevoerd. In casu werden verschillende documenten van studie en tewerkstelling voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt er niet uitgelegd waarom deze geen buitengewone omstandigheden zijn. Ook het vertrouwensbeginsel zou hierdoor geschonden zijn.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. De verwerende partij mag deze instructie op straffe van onwettigheid niet toepassen. Zoals verwerende partij stelt, dient de verzoekende partij dit te weten omdat de aanvraag is ingediend na de vernietiging van kwestieuze instructie. Daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, zou deze praktijk hoe dan ook *contra legem* geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Voorts legt de verzoekende partij niet uit welke concrete omstandigheden zij heeft aangehaald die kunnen beschouwd worden als zijnde buitengewone omstandigheden. Verschillende documenten van studies en tewerkstelling zijn elementen die de integratie betreffen en horen thuis in het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag dat pas moet gevoerd worden nadat is kunnen vastgesteld worden dat de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij geen omstandigheden heeft aangehaald die op het bestaan van buitengewone omstandigheden wijzen. In de aanvraag stelt de verzoekende partij betreffende de ontvankelijkheid enkel dat zij een paspoort toevoegt (dat niet langer geldig is). Voor het overige verwijst zij naar studies, tewerkstelling. Derhalve is het besluit van de eerste bestreden beslissing juist, kennelijk redelijk en gestoeld op een correcte feitenvinding. Evenmin trouwens wordt in het verzoekschrift duidelijk gemaakt waarom het bijzonder moeilijk zou zijn om naar Marokko terug te keren om daar de aanvraag in te dienen zoals artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist. Het bestaan van een eventuele integratie in België maakt niet dat het indienen van een aanvraag elders bijzonder moeilijk zou zijn, wat de verzoekende partij schijnt te suggereren.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN